

Mand ikke fik Hjem og Børn og blev lykkelig. Han holder netop saa meget af Børn.«

Der var noget i denne halvt forelskede Snak, der igen opæggede Jytte og vakte hendes Spot. Men hun nænnede ikke at lade Veninden mærke det, og nu rejste desuden Meta sig; hun havde hørt en Bil køre ind i Gaarden.

»Det er min Mand. Jeg vil blot sige ham, at du er her.«

Jytte ønskede sig bort. Hun havde heller ingen Lyst til at træffe Doktor Gaardbo, fortrød i det hele, at hun var kommen her, og besluttede at tage afsted saasnart hun havde hilst paa ham.

Til hendes Overraskelse viste Doktoren sig imidlertid ganske elskværdig. Han gjorde sig endogsaa tydeligt Umage for at være underholdende, idet han med naiv Ligefremhed fortalte om sig selv og sine Meninger. Han sad med den mindste lille Pige paa Skødet, og mens han talte, lagde Jytte Mærke til, at Barnet klædte den grimme Mand og næsten gjorde ham smuk.

Omslaget i Doktor Gaardbos Følelser overfor hans Kones københavnske Veninde skyldtes en Bemærkning, som hans Broder Præsten den foregaaende Dag havde ladet falde om hendes »hemmelighedsfulde Falkeansigt«. Den havde i al sin Uskyldighed røbet en vis Optagethed af den smukke Ministerdatter. Nu